

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Městským soudem v Brně** a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 34 C 47/2012, o 209,04 EUR s příslušenstvím: žalobkyně **GTS Slovakia, s. r. o.**, se sídlem v Bratislavě, Einsteinova č. 24, Slovenská republika, IČO 35795662, zastoupená JUDr. Andrejem Garou, advokátem se sídlem v Bratislavě, Prievozská ul. 2/B a žalovaného **Mar-Pes Servis s. r. o.**, IČO 27667162, se sídlem v Brně, Křenová 89/19,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 34 C 47/2012, o zaplacení 209,04 EUR s příslušenstvím, **je soud**.
- II. Usnesení Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2012, čj. 34 C 47/2012 - 31, **se zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 18. 6. 2013 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Městským soudem v Brně, ve věci řízení o vydání platebního rozkazu na zaplacení 209,04 EUR s příslušenstvím, vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 34 C 47/2012.

Z předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Společnost GTS Slovakia, s. r. o. (dříve GTS Slovakia, a. s.), se sídlem v Bratislavě, uzavřela se žalovaným dne 28. 6. 2007 „Zmluvu o pripojení a poskytovanie verejnej

elektronickéj komunikačnej služby GTS Nextra FreePhone 0800/FreePhone 0800 Plus“ č. 2014588503 (dále jen smlouva) podle ustanovení § 43 a násl. zákona č. 610/2003 Z. z., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, včetně dodatku ze dne 7. 4. 2007. V čl. 6.1 smlouvy si strany dohodly, že „*právne vzťahy zmluvných strán založené Zmluvou a v Zmluve bližšie neupravené sa riadia Zmluvnými dokumentmi, Zákonom a ostatnými platnými právnymi predpismi Slovenskej republiky.*“ Žalobkyně se zavázala poskytovat žalovanému veřejné elektronické komunikační služby (čl. 2.1.1 smlouvy) a žalovaný se zavázal hradit žalobkyni úplatu ve výši stanovené smlouvou, tarifem a všeobecnými podmínkami žalobkyně (čl. 2.1.2. smlouvy). Žalobkyně vystavila žalovanému faktury v celkové výši 209,04 EUR, avšak žalovaný přes výzvu faktury neuhradil.

Žalobkyně podala dne 30. 4. 2012 proti žalovanému u Městského soudu v Brně návrh na vydání platebního rozkazu o zaplacení této částky s příslušenstvím.

Městský soud v Brně usnesením ze dne 12. 9. 2012, čj. 34 C 47/2012 - 31, výrokem I. řízení zastavil, výrokem II. určil, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu a výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně uplatnila nárok na zaplacení dlužných plateb za telekomunikační služby ve výši 209,04 EUR. Odkázal na ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř., podle kterého soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Podle ustanovení § 104 o. s. ř., jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudu, nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu. Skutečnost, že poskytovatel veřejných služeb elektronických komunikací má sídlo na Slovensku a že vztah mezi žalobkyní a žalovaným se eventuelně řídí slovenským právem, pak nemá podle soudu na otázku pravomoci vliv.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Konstatoval, že žalobkyně požaduje po žalovaném dlužnou částku, která představuje cenu za poskytnutí služby elektronických komunikací. Domáhá se toho prostřednictvím platebního rozkazu znějícího na žalovanou částku. Navrhovatel se v této souvislosti domnívá, že žalobkyně měla s ohledem na charakter sporu (dlužná pohledávka z titulu smlouvy uzavřené v režimu slovenského právního řádu) spíše uplatnit návrh na vydání evropského platebního rozkazu, a to postupem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. 12. 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (dále jen „nařízení o EPR“).

Navrhovatel se předně domnívá, že jako správní orgán příslušný ve věcech podle zákona o elektronických komunikacích, nebyl tímto zákonem zřízen jako soud. Odkazuje na čl. 5, bod 3 nařízení o EPR a citaci z odborné literatury (viz Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II. § 201 až 379. Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 3186): „čl. 5 obsahuje definice klíčových pojmů, které jsou v nařízení použity(...) Pojem soud je třeba vykládat v souladu s nařízením Brusel I. Podle něj musí být soud ustaven zákonem, musí být trvalé povahy, nezávislý, s povinnou jurisdikcí, řízením inter partes a

aplikujícím právo (rozsudek ESD ve věci Francois De coster proti Collège des bourgmestre et échevins de Watermael – Boitsfort, C-17/00, Sb. SD 2001, s I-09445)“. Vzhledem k uvedenému má navrhopatel za to, že i věcně příslušným orgánem k vydání evropského platebního rozkazu je soud.

Zvláštní senát se nejprve zabýval charakterem uplatněného nároku v řízení, které bylo zahájeno před Městským soudem v Brně pod sp. zn. 34 C 47/2012, se speciálním zaměřením na formulaci žalobního petitu.

Návrh Českého telekomunikačního úřadu na zahájení řízení o kompetenčním sporu v této věci především totiž zmiňuje, že žalobce GTS Slovakia, a.s. se domáhá vydání **platebního rozkazu**, ač s ohledem na charakter sporu (dlužná pohledávka z titulu smlouvy uzavřené v režimu slovenského právního řádu) spíše bylo namístě uplatnit návrh na vydání evropského platebního rozkazu. V dalším se pak již v podstatě zabývá výlučně předpoklady řízení o vydání evropského platebního rozkazu a otázkou věcné příslušnosti k jeho vydání.

Zvláštní senát především vyloučil, že by se na věc vztahovalo zmíněné Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. 12. 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (viz Úřední věstník L 399, 30/12/2006 S.0001-0032).

Návrh na vydání evropského platebního rozkazu (jinak podávaný na vzorovém formuláři, který je přílohou nařízení – formulář A) totiž není v přeshraničních sporech obligatorní, ale je na žalobci, zda možnosti dávané mu uvedeným nařízením využije (viz čl. 1 odst. 2 nařízení o EPR, podle kterého toto nařízení nebrání žalobci uplatňovat nárok ve smyslu čl. 4 s využitím jiného řízení, které je k dispozici podle práva členského státu nebo práva Společenství). Žalobce tak může nárok uplatnit s využitím vnitrostátní úpravy, jak je tomu i v této věci, neboť žalobce (aniž by užil zmíněného formuláře), se domáhá vydání „pouze“ platebního rozkazu ve smyslu ustanovení § 172 o. s. ř. Již na tomto místě lze proto poznamenat, že tvrzení, že s ohledem na charakter sporu měl žalobce uplatnit spíše evropský platební rozkaz, než formu platebního rozkazu, není pro projednávání případ relevantní.

Spor GTS Slovakia, s.r.o., proti Mar-Pes servis s. r. o., o zaplacení 209,04 EUR s přísl. je sporem s mezinárodním prvkem, neboť žalobkyně sídlí na Slovensku, žalovaná společnost pak v ČR. Protože jde o spor mezi dvěma osobami soukromého práva, z nichž žádná není nositelkou veřejné moci, použije se pro posouzení mezinárodní příslušnosti českých soudů nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I“), konkrétně jeho čl. 2, který mezinárodní příslušnost českým soudům, jako soudům bydliště (viz čl. 60 nařízení Brusel I) žalované společnosti, přiznává.

Názor Městského soudu v Brně o tom, že je k projednání této věci dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu, by byl správný pouze tehdy, pokud by se smluvní vztah mezi uvedenými společnostmi řídil českým právem, tj. týkal by se povinnosti

uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (§ 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích).

Tak tomu však v dané věci není, neboť uvedené společnosti podřídily předmětnou smlouvu v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980 (uveřejněné pod č. 64/2006 Sb. m. s.), právu slovenskému.

Lze tak přisvědčit argumentu ČTÚ, že pro spor plynoucí z nároku vzniklého na základě smlouvy podléhající slovenskému právu, není věcně příslušným a za situace, kdy je dána mezinárodní příslušnost českých soudů (viz výše), je k jeho projednání věcně příslušný soud v občanskoprávním řízení.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Městského soudu v Brně.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Městský soud v Brně pokračovat v původním řízení o podaném návrhu na vydání platebního rozkazu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. 8. 2014

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu